

velné gyermekébe, csak azért, mert az talán kényelmes, ugyanakkor a saját gyermekének volna legnagyobb ellensége, mert egész életét tönkretelhetné.

Mélyen tisztelt Szülők. Előadásom célja az volt, hogy rávilágítsak arra, milyen súlyos felelősség nyugszik a szülők lelkén gyermekeikkel szemben. A szülő lesz felelős azért — nemcsak itt, a földi törvények előtt, hanem majd odaát is, a legnagyobb Bíró előtt! — hogy gyermekének milyen útravalót adott az életre. Valódi kincseket, igazi aranyból valókat, vagy csak talmi aranyat, amely fénylik ugyan, tündöklök, de belül üres, kong, nincs benne semmi, s minden csak a látszatra mutat.

Az olyan szülőnek, aki gyermekét igazán és okosan szereti, nem lesz nehéz a választás.

Mesedélután.

Mai mesedélutánunknak érdekes tárgya lesz. Nem mondom meg előre mi, azt nektek kell kitalálni a mesékből. Ha aztán már tudjátok, majd megmondjátok azoknak is, akik nem találták ki olyan hamar.

A napokban egy hangyavásárt láttam. Rengeteg hangya sürgött-forgott előttem, a pince bejárónál. Felülről nem is láttam mást, csak fekete pontokat, amint izogtek-mozogtak. Mikor azután lehajoltam fölējük, egyszerre megelevenedett, láthatóvá lett az egész különös hangyavásár. Egy darabig elnéztem őket, s már éppen tovább akartam menni, gondolva, hogy eső lesz, mert mifelénk azt tartják, ha a hangyák vásárt csapnak, az esőt jelent. Egyszer azonban valami érdekes dolgot fedeztem fel. Az egyik hangya valami nagyon nagy terhet cipelt. Valami gabonamag lehetett, ahogy láttam. Nagyobb volt sokkal, mint a saját teste, és nehéz. Szegény hangya, alig bírta már, s ugyancsak csetlett-botlott, ahogy cipelte terhét. Amint így bukdácsolt, észrevette őt két másik kis hangya. Mit gondoltok, mit csinált az a két hangya? Bizony, amint észrevették a nagy teherrel cipekedő hangyatestvérüket, odasiettek hozzá, s most már hároman vitték tovább a magot. Természetesen így sokkal könnyebb volt s egykettőre hazavitték a hangyák házába. Elgondolkoztam ezen a kis történeten s eszembe jutott, hány ember van, aki nem tette volna meg azt, amit az a két kis hangya megtett kinlódó társával. Talán köztetek is volt már, aki mikor észrevette társának baját, nemhogy segítségére sietett volna, hanem éppen örvendezett magában, hogy társa most megjárta, s a más kárán örvendett.

Mit is akartam ezzel mondani? Azt, gyermekeim, hogy látjátok, a hangyák testvérüknek tekintik egymást, segítik egymást, ha arra szükség van s nem örülnek más kárán.